

ко, други по наниско; и понеже всяко възвишение има и падание, явно е че едни трѣбва да слазятъ, когато другитѣ се качатъ. Въ наше време, може да се каже, че нѣма вече семейства които да не държатъ съ нѣкои свои членове найъ противоположнитѣ стѣпени на общественната стълба. А ако желаемъ едно истинско братство да съединява разнитѣ съсловия на обществото, ние не трѣбва да започнемъ съ отхвърлянето на семейнитѣ чувства и да замѣстимъ аристократическото високомѣрие съ гордостта на дошляцитѣ. Прѣзрѣнието на роднинството, забравяние на първобитното положение, отвръщението къмъ ония които, по малко щастливи отъ насъ, сж останали въ долнитѣ съсловия, когато ние се въскачваме, сж чувства много по малко извинителни отъ гордостта на произхождението. Нѣма съмнѣние че ние не трѣбва, подбутнати отъ единъ лъжливъ семеенъ духъ, да искачваме подиръ насъ ония които не сж достойни; ние виждаме по нѣкой пѣтъ личности отъ едно и сжщо семейство да се закачатъ едни за други за да се искачатъ къмъ високи положения. Мѣжду покровителствуванieto и прѣзрѣнието на роднинитѣ, обаче, има много стѣпала; и ако ние не трѣбва да си служимъ съ общественитѣ пари за да исплащаме семейнитѣ си длѣжности, не е мжчно да ги исплащаме въ благосклонностъ, учтивостъ и даже, ако е нужно, и когато можемъ, отъ собственитѣ си срѣдства.

Не е достатъчно да почитаме само семейството си, въ каквото положение да е поставено то; но трѣбва да се стараемъ да го направимъ уважаемо и почитано прѣдъ дру-